

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Εγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐξ Αἰγίνης.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς ἔφθασεν εἰς Δομπραΐναν τὸ ἄτακτον Ἑλληνικὸν ἰππικὸν, καὶ ἀπεφάσισαν οἱ ἡμέτεροι νὰ δοκιμάσωσι τὸ ἰππικὸν τῶν ἐχθρῶν ὅθεν περὶ τὴν ἐνῆαίην ὤραν τῆς νυκτὸς ἐστάλη ὁ στρατηγὸς Γιαννάκης Σουλτάνης μετὰ τῶν ὀλίγων στρατιωτῶν, διὰ νὰ ἐνεδρεύσῃ εἰς τὰ ἀμπέλια τῆς Δομπραΐνας, ὅπου συναπαντήθη πρὸς δεκαπέντε Τούρκους ἰππῶεις, ὑπάγοντας εἰς κατακόπευσιν τοῦ σκαλῶματος· καὶ ἀφ' οὗ ἐτουφεκίσθησαν χωρὶς τινος ζημίας, ἔστρεψαν οἱ Τούρκοι εἰς Δομπραΐναν. Οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες ἀκούσαντες τὸν τουφεκισμὸν ἐκώθηκαν εἰς βοήθειαν, τὸ ἰππικὸν πρῶτον καὶ μετ' αὐτοῦ ἕως διακόσιοι πεζοὶ ἐκώθηκαν καὶ τὸ ἐχθρικὸν ἰππικὸν, ἀλλὰ κατεδιώχθη παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τοὺς πύργους. Ὁ ἀρχηγὸς Καραϊσκάκης, βλέπων ὅτι ἐκεῖ δὲν ἐδύναντο νὰ προξενήσωσι κέρμιναν βλάβην εἰς τοὺς ἐχθροὺς, διώρισε νὰ ἐπισθοδρομήσωσιν οἱ Ἕλληνες πεζοὶ καὶ ἰππῶεις, διὰ νὰ ἀπομακρυνθῶσι καὶ οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τῶν πύργων, καὶ νὰ πολεμήσωσιν ἔξωθεν αὐτῶν. Οἱ δὲ ἐχθροὶ νεμίσαντες φυγὴν τὸ στρατήγημα, ὤρμησαν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰππικοῦ, καὶ ἐπρόφθασαν τὸν στρατηγὸν Γιαννάκη Σουλτάνην, ὅστις ἔπεσε κατὰ γῆς, ἐπειδὴ συνεπιδίοθη, κατὰ ἐυστυχίαν, ὁ ἵππος του. Εἰς ταύτην τὴν ἀκμὴν ἔφθασαν ὅτε ἀρχηγὸς, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰππικοῦ, καὶ ἐφόρουν δύο τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἄλλους ἐπλήγουν· ἀλλ' ἐπληρώθη βαρέως καὶ ὁ γενναῖος Γιαννάκης Σουλτάνης, καὶ ἀφ' οὗ ἐπλήγωσε θανατηφόρως τὸν κλυπήσαντα, μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπέθανε τὴν δωδεκάτην τοῦ μηνὸς τούτου. Οἱ ἐχθροὶ ὅμως κατεδιώχθησαν παρὰ τῶν ἡμετέρων. Εἰς τὴν μάχην ταύτην ἐρρίψκεινδύνευσεν ἰκανῶς καὶ ὁ ἀρχηγὸς Καραϊσκάκης, περικυκλωθεὶς παρὰ τῶν ἐχθρῶν. Λυπηρὸν καὶ ἀξιοδάκρυτον συμβῆναι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ θάνατος τοῦ ἀνδρικωτάτου καὶ ἐναγέτου Γιαννάκη Σουλτάνη· ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἡ πατρίς πολλὰς τήναι κάρφους. Ὁ αἰμυνηστος οὗτος ἦρως, γέννημα τῆς κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν ἐπαρχίας Βόνιτζας, ὅπου ἐξέχουσιν οἱ κάτοικοι κατὰ τὴν ἀνδρίαν πολλὰν ἄλλων ἐ-

παρχιῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐλάμπρυνε τὴν πατρίδα του δι' ἐπισήμων ἀνδραγαθιῶν· ἐπολέμησε κατ' ἀρχὰς γενναίως εἰς τὴν μερικὴν τοῦ πατρίδα Βόνιτζαν μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Τζώγκα, καὶ εἰς μίαν κρίσιμον ἐκείσε μάχην προχωρήσας ὁ Σουλτάνης κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὑπὸ τοῦ συνήθους εἰς αὐτὸν ἀνεδότου ἐνθουσιασμοῦ φερόμενος, εὐρέθη περικυκλωμένος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του παρὰ τῶν ἐχθρικῶν ἰππῶων εἰς πεδιάδα, καὶ κατέφυγον εἰς ἐν δένδρον, διὰ νὰ προφυλαχθῶσιν. Ὁ Σουλτάνης ἐπρόβαλεν εἰς τὸν ἀδελφόν του, νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς, καὶ ν' ἀφήσῃ αὐτὰν, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶσι καὶ οἱ δύο· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἀντεπρόβαλε τὰ αὐτὰ, ὥς, εἰ μὴ δυνηθέντες νὰ ἀποχωρισθῶσιν, ὤρμησαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐν ᾧ αὐτοὶ ἐπιλησίαζεν ἤδη νὰ τοὺς συλλάβωσι ζῶντας· φανεύει τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ὁ Σουλτάνης, καὶ διασώζονται καὶ οἱ δύο ἀδελφοί. Δὲν ἔδειξεν ὀλιγωρίαν ἀνδρίαν καὶ εἰς μίαν πλησίον τοῦ Ἀχελαίου μάχην, ὅτε καὶ ἔλαβε βρεῖαν πληγὴν εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ὑποχρεώθη δι' αὐτῆς, νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν ἀργός, δεικνύων εἰς τὸ διάστημα τοῦτο αἰσθησὶν ζῶησιτάτης θλίψεως διὰ τὴν ἀργίαν μᾶλλον ἢ διὰ τοὺς ὁποίους ἐδοκίμαζε δριμυιάτους πόνους· ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ τέλος ἡ χεὶρ ἐκείνη, ἥτις ἐμέλλε νὰ στείλῃ πολλοὺς ἐχθροὺς εἰς τὸν ἄδη, καὶ μετὰ πειλὰς ἄλλας μάχας εἰσῆλθεν ἔπειτα ὁ Σουλτάνης καὶ εἰς τὸ Μεσολόγγιον. Ὑμνησεν ἀρκετῶς ἡ ἐφημερίς ἐκείνης τῆς πόλεως τὰς ἐξόχους ἀνδραγαθίας τοῦ ἀοιδίμου τούτου ἥρωος, ὅστις, ὅτakis ἐξήρχετο κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐπέστρεφε βαπτισμένος εἰς τὰ αἵματα, καὶ οὔτε ἐμποδίσθη ὑπ' ἄλλων πληγῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβε κατὰ ταύτας τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐνδόξους ἐκδρομὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀπὸ τοῦ νὰ ἵσχυρῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας μετὰ τῆς ἡρωϊκῆς του ἐκείνης εὐτολμίας καὶ γενναϊότητος. Τέλος, καὶ τοὶ ἐπιφορτισμένοι ὑπὸ πολλῶν σημείων ἐνδόξων πληγῶν, ἅμα ἠκούσθη ὅτι τὸ κατὰ τὴν Ἑλευσίνα στρατόπεδον ἔχει χρεῖαν στρατιωτῶν, καὶ ὅλοι οἱ συναδελφοὶ τοῦ ὀπλαρχηγοῦ τῆς φρουρᾶς τοῦ Παλαμηδίου ἀντεφιλοτιμούντο, ποῖος νὰ προπαιρέσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μάχης, (Ἰδ. Ἀριθ. 89 τῆς Γεν. Ἐφημερίδος), κατεπεισε τοὺς συμφιλοτιμουμένους, ἐκστράτευσε μετὰ τῶν γενναίων συνοπλάρχηγών του, καὶ

ἐτεζάνωτε τοὺς πολυεῖδεις ὀφθαλμούς, καὶ τὰς ἐνδόξους πληγὰς διὰ τοῦ λαμπροῦ καὶ ἀξιοζηλώτου θανάτου. Καὶ μὴ ταῦτα ἦσαν ἱκανὰ νὰ καταστήσωσιν ἐξοσίδασιν τὴν μνήμην τοῦ γενναίου τούτου ἀνδρός· ἀλλ' ἡ φρόνησις, ἡ σταθερότης, ἡ φιλατιμία, ἡ πρὸς τὴν πατρίδα σφοδρότατη κλίσις, ἡ πρὸς τὴν ἀταξίαν ἀγάπη κόμινουσι πικρὰν ἀνάμνησιν τῆς στερεώσεως τιοῦτου ἐναρέτου πολίτου. Δικαίως λοιπὸν ἡγοῦνται τὸν θάνατον αὐτοῦ ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καὶ τὴν ἐξουσίαν οἱ συναγωνισταὶ καὶ σὺντριφοὶ του, ὁ ἀρχηγὸς καὶ στρατιώται, οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν θραύς τοῦ πολυημέρου πένθους, πόσον ἐσέβοντο τὸν ἀεικλύτατον καὶ ἐναρέτον συναδελφόν των.

— Εἰς τὸν Ἀριθ. 3 τῆς ἡμετέρας Ἐφημερίδος ὁμιλήσαμεν περὶ τῶν παρὰ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἀνδραγαθημάτων, καὶ ἐπρωσμέναμεν ἐκεῖθεν γράμματα κατ' εὐθείαν, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν αὐτῶν πλατύτερον καὶ βεβαιότερον· ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, οὔτε ἕως τώρα ἠξιώθημεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ἐξουσίαν, καὶ λυπούμεθα παραπολὺ ὅτι διεκόσῃ τόσον καιρὸν καὶ τὸ γνωστὸν ἡμερολόγιον.

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐξῆλθε τῆς ἀκροπόλεως ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης, καὶ ὅσα ἐδυνήθημεν νὰ μάθωμεν παρ' αὐτοῦ δέλομεν τὰ ἐκθέσει.

Κατὰ τὴν 6 τοῦ Ὀκτωβρίου ἐφόρμησαν οἱ ἐχθροὶ ἐκ τῶν χαρακαμάτων, σκοπεύοντες νὰ κυριεύσωσι τοῦ σερπεντζέ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπόφασιν εἶχον οἱ ἡμέτεροι ν' ἀποτελεσθῶσι τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ὑπόνομον, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐμβῆκεν εἰς αὐτὴν ὁ Κ. Κώνστας, ὁ περὶφημος ἐκεῖνος ὑπονομοποιός, ἀφήσας τὰ ὅπλα του ὅπου ἐρύλαττεν ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης, πρὸς ὃ μέρος ἦτον καὶ τὸ στόμα τῆς ὑπονομῆς, καὶ παραγγείλας τοὺς εἰς τὴν Δέσιν αὐτὴν φυλάσσοντας, καὶ εἰς τὴν τοῦ στρατηγοῦ Κατζίκογιάννη, νὰ προσέχωσι καλῶς τοὺς ἐχθροὺς, μὴ τύχη καὶ ἀκουσθῇ ὁ κτύπος εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐννοήσαντες ὁρμήσωσι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ πιάσωσι ζῶντα τὸν ὑπονομοποιόν. Ἀλλ' ὅτι ἦτον φόβος μὴ συμβῇ, ὀλίγον ἔλειπε νὰ συμβῇ. Ἀφ' οὗ ὁ ὑπονομοποιός ἐμβῆκεν εἰς τὸ κέντρον τῆς ὑπονομῆς, ἐννόησαν οἱ ἐχθροὶ, καὶ ἀμέσως ὤρμησαν εἰς τὴν Δέσιν τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη· ἀλλ' ὁ στρατηγὸς καὶ οἱ ὀλίγοι μετ' αὐτοῦ στρατιῶται φθάσαντες κατέλαβον τὴν Δέσιν, καὶ ἐξήτουν νὰ ἰμπεδίσωσι τὴν ἀκάθεκτον ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν, πολεμοῦντες πρὸς αὐτοὺς μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ πετρῶν, ἐκτὸς τῶν βομβῶν, τῶν κανονιῶν καὶ τουφεκιῶν, τὰ ὅποια ἐπιπτον ἀμφοτέρωθεν σωρηδόν. Ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ ἔφθασαν εἰς βοήθειαν τῶν ἡμετέρων καὶ ὀλίγοι στρατιῶται τοῦ στρατηγοῦ Κατζίκογιάννη, ἐν οἷς καὶ ὁ ἄξιος ἀποδεδειγμένος στρατιώτης Κώνστας Δαλαμάγκας, ὅς τις ἐφανεύθη ἔπειτα, ἀνδρείως πολεμῶν, ἀπὸ ἐχθρικοῦ κανονοβολίου, πληγωθείς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν, καὶ κοπὴς τὴν χεῖρα· ἐφανεύθη ἡμεῖς καὶ ὁ Χαραλάμπης Λιδωρικιώτης ἀνταδελφὸς τοῦ

Ἀνδρίου Ζαγκανᾶ, ἀπὸ ἐχθρικοῦ βολίου καὶ αὐτὸς εἰς τὴν αὐτὴν Δέσιν τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη. Ἐπληρώθη καὶ αὐτὸς ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης εἰς δύο μέρη, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν, ἀρχηγὸς ὢν τοῦ ἐπικινδύνου ἐκεῖνου μέρους, καὶ συναγωνιζόμενος μετὰ τῶν ἄλλων στρατιωτῶν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπληρώθησαν καὶ οἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ αὐτοῦ στρατηγοῦ δύο ἀδελφοὶ Γεώργιος Κροκιδᾶς καὶ Σιδέρης· ἐφανεύθη καὶ ὁ Δημητράκης Κοντακτῆς Ἀθηναῖος, καὶ Θωμᾶς ὁ Θηβαῖος, καὶ Γεωργιαντᾶς Ἀθηναῖος. Ἀλλ' ὑπερίσχυσαν οἱ Ἕλληνες, καὶ οἱ ἐχθροὶ μὴ δυνάμενοι νὰ κατορθώσωσιν ὅτι ἐδύλοντο, ὠπισθοδρέμησαν, καὶ δὲν ἐδύναντο οὔτε εἰς τὰ χαρακμάτα των νὰ ἐπιστρέψωσι διὰ τὰ Ἑλληνικὰ τουφεκία· ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἐπίασαν καλῶς τὰς Δέσεις· ἔθεν κατέφυγον πρὸς σωτηρίαν εἰς τὰς καμάρας τοῦ σερπεντζέ. Ἐφανεύθησαν καὶ πρῶτον ἱκανοὶ ἐξ αὐτῶν, καὶ ὅσοι ἐσώθησαν τότε εἰς τὰς καμάρας ὑπέφερον πολλὰ ἕως ἐσπέρας· διότι οἱ Ἕλληνες ἐμεταχειρίσθησαν πολλὰ πρὸς παντελὴ αὐτῶν ἐξολοθρευτῶν, ῥίπτοντες κατ' αὐτῶν βόμβας καὶ πᾶσαν ὕλην ἐμπρηστικήν· Ἐφρομήσαντες τέλος οἱ ἐχθροὶ ἔφυγον ἐκεῖθεν· ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν φυγὴν ἔπαθον μεγάλην φθοράν, καὶ ὀλίγοι ἐσώθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κιουταχῆ πρὸς μαρτυρίαν τῶν ὅσων ἔπαθον, μαθόντες ἐκ τούτων νὰ μὴ κάμωσιν ἄλλην ἐφόρμησιν. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐφανεύθη καὶ ἕτερος στρατιώτης τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, Κωνσταντῖνος Ἰτζιτζῆς ὀνομαζόμενος, ἀπὸ ἐχθρικοῦ κανονοβολίου, καὶ ὁ Ἀθανάσιος ἐξ Εὐθείας ὁ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Ν. Κριεζιώτη. Ἐκτὸς τῆς λαμπρᾶς νίκης ἔλαβον οἱ Ἕλληνες κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ πλούσια λάφυρα εἰς ἀνταμιδὴν τῶν πόρων των.

— Λαμβάνομεν γράμματα ἐκ Γραμπεύσης ἀπὸ 7 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, καὶ μαθαίνομεν ἐξ αὐτῶν ὅτι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐδιώρισεν ὁ Μουσταφᾶμπεης ἓνα μπήμπασην μετὰ 300 Τούρκων εἰς Κάντανιν εἰς σύναξιν τῶν ἐλαίων. Ἀλλὰ μόλις ἔμαθον τοῦτο οἱ ἡμέτεροι, καὶ εὐθὺς ἐπέπεσον κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὁδηγούμενοι παρὰ τῶν ἀνδρείων ὀπλαρχηγῶν Ἰωάννου Χάλη, Ἰακώβου Κουμάκη, καὶ Ἰωάννου Χουδάλη· κατέφθασαν τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὸ Ἀποπηγάδι· τοὺς ἐκτύπησαν γενναίως· καὶ ἀφ' οὗ ἐφόρευσαν 43, καὶ ἐξώγησαν ἱκανοὺς, ἔτρεψαν τοὺς ἄλλους εἰς φυγὴν, καὶ κατέφθασαν αὐτοὺς ἕως εἰς τῆς Ἀγίας τὰ λιθάδια, γενόμενοι κύριοι ἀξιολόγων ὀπλῶν καὶ ἄλλων πλουσίῳ πραγμάτων. Ἐκ τῶν ἡμετέρων μόνος ὁ τολμηρὸς Ἰ. Χουδάλης ἐπληρώθη· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐλαφρῶς, καὶ ἀκινδύνως. Οἱ αὐτοὶ Ἕλληνες περιφερόμενοι ἔπειτα εἰς τὴν Κίσσαμον, ἐφόνευσαν καὶ ἄλλους ἱκανοὺς ἐχθροὺς εἰς Νοσήγια, ἀπελθόντας ἐκεῖσε διὰ νυκτός, διὰ νὰ λάβωσιν ἐλαδίον.

Εἰς Γραμπεύσαν ἔφθασε πρὸς ἐπὶ εἰρησὶς κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ μηνός τούτου ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἀποκοζώνου, ὅτι εἰς τὸν Ἀλμυρὸν συνέβη μικρὰ μάχη

αὐτῶν Κεφαλιανῶν, εἰς ἣν ἔπεσον ἱκανοὶ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἄλλη παρ' ἄλλων εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἀγίου Βασιλείου κατὰ τὴν Κοζαράν, εἰς ἣν ἐφυνεύθησαν 15 ἐχθροί· ἀρχηγὸς δὲ κατ' αὐτὴν ἦτον ὁ ὑποστράτηγος Γεώργιος Τσουδερός.

Κατὰ τὰς ἀνατολικὰς τῆς Κρήτης ἐπαρχίας φονεῖται καθ' ἑκάστην πολλότατοι ἐχθροί· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄκρος τοῦ διαστήματος δὲν ἀκούονται ἐγκαίρως τὰ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη γινόμενα ἀνδραγαθήματα.

Αἰθίοψ τοῦ αἰοδίου Χουρμούλη, Μανόλης ὀνομαζόμενος, ἐφόνευσεν εἰς Μεσσαράν τὸν ἀνεψιὸν τοῦ σεβαστοκράτου Ἀγριολιδῆ.

Καθ' ἑκάστην φέρουσιν εἰς Γραμπουσάν αἰχμαλώτους εἰς ἡμέτεροι.

Ὁ συνταγματάρχης Κύριος Φαβιέρος μᾶς ἐφάνερωσεν εἰς Ναύπλιον ἔτι διατρέχοντας τὴν ἐπομένην ἀξιέπαινον καὶ ἀξιολύπητον πρᾶξιν· ἀλλ' ὄντες ἐν τῷ ἀναχωρεῖν δὲν ἐπυροβόλαμεν τότε νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν διὰ τῆς ἡμετέρας Ἐφημερίδος, καὶ ἰδοὺ τὸ κάμνομεν τώρα.

Ἐπιστρέφον ἐκ Μεγάρων εἰς Μεθάναν τὸ τακτικὸν στράτευμα ἔφθασε τὴν νύκτα εἰς τὸ χωρίον Φανάρι χωρὶς τροφῶν, χωρὶς χρημάτων, καταβεβρεχμένον κ.τ.λ. Ὁ λόχος τῶν πυροβολιστῶν εὗρηκεν εἰς ἣν κατέλυσεν οἰκίαν, ἐρήμην οὖσαν τῶν ἐαυτῆς οἰκητόρων, ἐν κιβώτιον, περιέχον πράγματα καλύψιμα, καὶ χρήματα. Οἱ πυροβολισταὶ λαβόντες τὸ κιβώτιον, ἔφερον αὐτὸ πρὸς τὸν ταγματάρχην τῶν Κυρίων Μ. Καλλέργην, διὰ νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν κύριόν του, τὸ ὅποιον καὶ ἐγένετο τῶντι τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν.

Τοιοῦτον ἔργον, καὶ εἰς τοιαύτην ἐποχὴν γινόμενον, εἶναι πάντι πολῦτιμον, καὶ μάλιστα ὅταν στοχασθῇ τις τὰ κακὰ παραδείγματα, τὰ ὅποια βλέπουμε καθ' ἑκάστην σχεδὸν καὶ οἱ τακτικοὶ στρατιῶται. Κηρύττοντες δὲ τὴν ἀγαθὴν ταύτην πρᾶξιν ἀποδίδομεν τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τοὺς πράξοντας, καὶ εὐχόμεθα ἐκ ψυχῆς νὰ εὐρωσι πολλοὺς τοὺς μιμητὰς εἰς ὀλιγόστευσιν τῆς κακίας καὶ αὐξήσιν τῆς ἀρετῆς.

Ἀκολουθία

τῆς, Περὶ τῶν κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας πειρατειῶν, διατριβῆς.

Ἡ ἀνάσκαψις τῶν Ψαρῶν ἐσκόρπισεν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλῆθος ἀνθρώπων ἀπόρων, οἱ ὅποιοι μετὰ τὰ δυστυχήματα τῶν Κυδωνιῶν, τῆς Χίου, καὶ ἄλλων μερῶν κατέφυγον εἰς τὴν νήσον ἐκείνην· ὅπου ὅχι μόνον εὖρον φιλόθεων ξενοδοχίαν, ἀλλὰ καὶ πόρον τοῦ ζῆν διὰ τῆς κατασκευῆς μικρῶν πλοίων, διὰ τῶν ὁποίων ἠμπορεύοντο πλέυντες εἰς τὰς παρακειμένας νήσους, ἐδίαπτον τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας. Στερημένοι ἔπειτα τῶν πλοίων των, ἀπορι, φερέοικοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐγένοντο καὶ ἀντιτετακτοὶ ἐπικίδνται. Συνειδημένοι εἰς τὴν θαλάσσοπλοίαν, δι' αὐτῆς ἦτον ἐσόμενον νὰ ζητήσωσι τὸν

πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Διηγήθησαν λοιπὸν εἰς πολλὰς συντροφίας, καὶ κατέβαλεν ἕκαστος τὰ διασπέντα λείψανα τῆς μικρᾶς περιουσίας του, διὰ νὰ κατασκευάσωσι νέα πλοία, μὲ σκοπὸν νὰ μετέλθωσι τὸν ὅποιον καὶ κατὰ τὴν διατριβήν των εἰς τὰ Ψάρᾶ μετήρχοντο βίον. Ἀλλ' εἰς τὸ μεταξὺ νέον καὶ ἀπυροσδόκητον συμβεβηκὸς συνετέλεσε μέγας εἰς τὸ νὰ παρασύρῃ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας.

Ὁ σατράπης τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὅποιος κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ἐπεριωρίσθη εἰς τὸ ν' αὐξάνῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν πολεμικῶν πλοίων τοῦ σουλτάνου μὲ τὴν ἀπιστολήν ὅλου ἢ μέρους τοῦ στόλου του, ἀποφασίσας ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς μίνας (ἴσως καὶ διὰ λογαριασμὸν του) τὴν κατάκτησιν τῆς Πελοποννήσου, ἠτοίμασε τὴν γνωστὴν μεγάλην του ἐκστρατείαν, τῆς ὁποίας ὁδηγὸν ἐδιώρισε τὸν υἱὸν του Ἰμπραχίμην. Μ' ἐκπληξίν του εἶδεν ὁ χριστιανισμὸς ἐκκεντράδας πλοίων φερόντων τὰ σύμβολα τοῦ χριστιανισμοῦ ὅχι μόνον νὰ συμπλέωσι μὲ τὸν στόλον τοῦ σατράπου, ἀλλὰ καὶ νὰ φέρωσιν εἰς τὸ κοίλωμά των χιλιάδας Ἀράβων, διωρισμένων εἰς τὴν σφαγὴν καὶ τὸν ἐξολοθρευμὸν τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα χριστιανῶν, νὰ φέρωσιν ἀφθόνως τὸ πῦρ, τὸν σίδηρον, ὅλα τὰ μέσα, ὅλα τὰ ὄργανα, τὰ ὅποια οἱ ἄπιστοι ἔμελλον νὰ μεταχειρισθῶσι κατὰ τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου. Ὁ ἔντρομος καὶ δυστυχὴς κάτοικος τῆς Ἑλλάδος χριστιανὸς, ἐκθαμβὸς εἰς αὐτὴν τὴν θείαν ἀσχησε νὰ ἐρωτᾷ, μήπως ὅλοι οἱ χριστιανοὶ δὲν λατρεύουν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Χριστὸν, υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ σωτῆρα; μήπως ἡ εὐαγγελικὴ διδασκαλία δὲν εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή; μήπως τὸ ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν σημειῶν προσαρμολόμενον ἱερὸν σύμβολον δὲν εἶναι τύπος ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σταυροῦ, ἀλλ' εἰς ἄλλας μὲν τύπος τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ, εἰς ἄλλας δὲ τύπος τοῦ σταυροῦ τοῦ ἐξ ἐυνύμων ληστοῦ;

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος ἕως εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν εἶχε συγχωρήσει τὴν ἐκπλευσιν Ἑλληνικῶν πλοίων εἰς ἐξέτασιν καὶ καταγωγὴν (*) τῶν ὑπ' αὐδετέραν σημαίαν ἐμπορευομένων, καὶ ἐπεριόριζετο εἰς τὴν πρώτην τῆς διακήρυξιν περὶ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἐχθρικών λιμένων, καὶ μ' ὅλον ὅτι πολλαὶ περιστάσεις συνέτρεξαν εἰς τὸ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ὁ προκηρυχθεὶς τρόπος τοῦ ἀποκλεισμοῦ δὲν ἦτον ἱκανὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπὸ τὸ κενὸν δίκαιον τῶν ἰθιῶν ἀπηγορευμένην ἐν πολέμῳ λαβρεμπορίαν· μ' ὅλον ὅτι μὲ λύπην τῆς εἶδε

(*) Καταγωγὴν καὶ καταγωγικὸν πλοίων ὀνομάζω τὰ παρ' ἄλλοις, καταδρομὴ, καὶ, καταδρομικὸν πλοῖον. Τὰ ὀνόματα ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὸν Θουκυδίδην, καὶ εἰς τὸν Δημοσθένην· καὶ ὁ Κοζαῆς μεταφράζει τὸ «καταγωγίς», ὑπεννοουμένου τοῦ, ναῦς, vaissau corsaire, παρὰ τὸ εἰς τὰ οἰκεία καταγεῖν τὰ συλλαμβανόμενα πλοῖα. Ἰδ. Σημ. εἰς τὸν κατὰ Λεωκράτους λόγον τοῦ Ἀρκούργου.

πολλάκις τὸν ἀποκλεισμὸν βιαζόμενον ἀπὸ τὴν δύναμιν πολεμικῶν χριστιανικῶν πλοίων, καὶ τὰ ἐχθρικὰ φρούρια προμηθεύόμενα (*), ἐπρόκρινε νὰ δυσιάζη μέγα ἕρος τῶν πολεμικῶν δικαίων τοῦ ἔθνους, παρὰ νὰ συγ-
 ωρήσῃ τὸν περίπλουν καταγωγικῶν πλοίων, τῶν ὁποίων παρεκτροπαὶ ἤμποροῦσαν νὰ προξενήσωσι δυσαρέστη-
 αὶν εἰς τὰς οὐδετέρας δυνάμεις, καὶ βλάβην ὅχι μικρὰν τοῖς Ἕλληνας. Ἀλλὰ τίτε τί ἐπρεπε νὰ κάμῃ ἡ Διοίκησις; Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἔθνους ἐκινδύνευεν, ἐὰν τὰ ἀπὸ οὐδετέρας σημαίας πλοῖα συνέτρεχον εἰς τὸν ἐξολο-
 γισμόν του. Οἱ Ἕλληνες τὰς ἐσεβάσθησαν, ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ τὰς σεβασθῶσιν· ἐσεβάσθησαν ἀκόμη καὶ αὐτὰς τὰς κατὰ συνέχειαν παρεκτροπὰς τῶν κυβερ-
 νητῶν καὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ τῶν παλεμικῶν ὑπὸ οὐδετέραν σημαίαν πλοίων. Ἦτο δυνατόν νὰ κύψωσι καὶ τὸν τράχηλόν των ὑπὸ τὸ θανατηφόρον ξίφος των; Τὸ πρῶτον δίκαιον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁμολογουμένως ἡ ὑπεράσπισις τῆς ἰδίας του ὑπάξεως. Καὶ τὸ αὐ-
 τὸ σύστημα τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν καταγωγικῶν πλοίων ἐὰν ἐξηκολούθει ἡ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος, οἱ Ἕλληνες ἠναγκάζοντο ἀπὸ αὐτοὺς τῆς φύσεως τοὺς νόμους νὰ πολεμήσωσι τὰ πλοῖα ἐκεῖνα, τὰ ὁ-

(*) Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1822 ὁ Κ. Βουράτοβικ, κυβερνήτης Αὐστριακοῦ πολεμικοῦ βρικίου, ἐπὶ τοῦ ὁ-
 παίου εὐρίσκετο καὶ ὁ Κ. Τσέν, Αὐστριακὸς πρό-
 ξενος, ἐσυνόδευεν εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, πολι-
 ορκούμενον ἀπὸ ὀκτὼ Ἑλληνικὰ βρίκια, Αὐστριακὸν πλοῖον μὲ ζωοτροφίας. Οἱ κυβερνῆται τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων δὲν εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν βίαν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ Κ. Ἀρμένης, κυβερνήτης Αὐστριακῆς φρεγάτας, ἐναντίον τῆς δοθείσης ὑποσχέσεώς του πρὸς τὸν ναύαρχον τῆς Ἑλληνικῆς μείρας, πολιορκούσης τὸν αὐτὸν κόλπον, εἰσήγαγεν εἰς αὐτὸν μίαν Αὐστριακὴν πολάκαν, μὲ γούμενας, καὶ ἄλλα σχοινία, χρήσιμα εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ κόλπου εὐρισκό-
 μενα Τουρκικὰ πλοῖα. Ἡ ἀποκλείουσα Ἑλληνικὴ δύ-
 ναμις εἶχεν ἐμποδίσαι δις τὴν αὐτὴν πολάκαν, καὶ ὁ Κ. Ἀρμένης τὴν ἐλευθέρωσε μὲ ὑπόσχεσιν νὰ τὴν συνόδευσεν εἰς Ζάκυνθον, καὶ ἀντὶ τῆς Ζακύνθου τὴν ἐσυνόδευεν ἐντὸς τοῦ κόλπου.

Ὁ αὐτὸς Κ. Ἀρμένης ἔλυσεν μὲ βίαν τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Εὐρίπου περὶ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1822, καὶ εἰσήγαγε τροφὰς, ἐν ᾧ τὸ φρούριον ἐκεῖνο ἐμελ-
 λε νὰ παραδοθῇ, διὰ τὴν σπᾶνιν αὐτῶν, εἰς τοὺς πολιορκούντας Ἕλληνας.

Πολλά τοιαῦτα ἄλλα παραδείγματα ἔχομεν, καὶ μά-
 λιστα τοῦ Κ. Ἀρμένη, ὁ ὁποῖος ἐπεσφράγισε τὸν χριστιανικὸν του ζῆλον μὲ τὴν ἀποστολὴν δεκαεπτὰ Ψα-
 ριανῶν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τὶ ὠραῖον δῶρον εἰς τὴν παλουκμανίαν τῶν Τούρκων! Ἀλλ' ὁ εὐσπλαγ-
 χος Θεὸς τοὺς ἔσωσε παραδόξως.

ποῖα οὐδὲν ἄλλο παρὰ τὰ χρώματα τῆς σημαίας εἶχον εὐδέτερα. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρώτην ἀρχὴν ἦτον ἐπόμενονον νὰ παύσῃ τὸ πρὸς τὰς οὐδετέρας σημαίας σέβας. Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ἀρχὴ τῶν ὁδύνων.

Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ δικαιολογήσω τὴν κατὰ τὸν Μαΐον τοῦ 1824 ἐκδοθεῖσαν προκήρυξιν τῆς Ἑλληνι-
 κῆς Διοικήσεως. Εἶμαι πεπεισμένος ὅμως ὅτι αὐτὴ ἐσφαλε μᾶλλον κατὰ τὴν ἐκθεσιν, παρὰ κατὰ τὸ πνεῦμα. Δὲν ἦτο σκοπὸς τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως νὰ καύσῃ, ἢ νὰ πνίξῃ τοὺς κυβερνήτας καὶ ναύτας τῶν συνοδεούντων τὸν Αἰγυπτιακὸν στόλον πλοίων· ὁ σκοπὸς τῆς ἦτο νὰ τοὺς φοβίσῃ, καὶ νὰ τοὺς κά-
 μῃ νὰ παραιτηθῶσι τοῦ ἐπιχειρήματος, ἢ νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς ἀφορμὴν ν' ἀποσπασθῶσιν, ἐὰν ἐσύρθησαν μὲ τὴν βίαν. Σκοπὸς ἀκόμη τῆς Διοικήσεως ἦτο νὰ προλάβῃ τὸ ὀλέθριον ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἡ δια-
 νομὴ πλουσίων λειῶν ἤθελε κάμῃ, ἐξυπνοῦσα τὴν φιλοκέρδειαν τῶν πτωχῶν Ἑλλήνων ναυτῶν. Ἡ κακὴ τῆς προκηρύξεως ἐκθεσις ἔφερε τὴν κατ' αὐτῆς ἀ-
 γανάκτησιν. Ἡ Μεγάλη Βρεταννία, ἀπὸ φιλανθρώπων ἀρχὰς κινουμένη, ἐζήτησεν ἐπιμόνως τὴν ἀναίρεσίν της, καὶ ἐπέτυχεν εἰς αὐτὴν, καθὼς ἦτον ἐπόμενονον. Ἀλ-
 λ' ἡ Μεγάλη Βρεταννία, ἐν ᾧ ἀφ' ἐνὸς μέρους ἐφάνη αὐστηρὰ, ἀφ' ἑτέρου ἔδειξε πραγματικὴν τὴν δι-
 καιοσύνην της, ἀναγνωρίζουσα τοὺς ἀποκλεισμοὺς, καὶ δεχομένη τὴν ἐξέτασιν, καὶ κατάσχεσιν τῶν παρα-
 δαινόντων τοὺς κανόνας τῆς οὐδετερότητος πλοίων, ὅ-
 ταν αὐτὰ κρινόμενα ἤθελον καταδικασθῇ. Ἡ Διοίκη-
 σις τῆς Ἑλλάδος ἐφρόντισε νὰ συστήσῃ ἐπὶ τοῦτο δικαστήριον, καὶ δὲν εἶναι ἀμφισβολία ὅτι ἡ δικαιο-
 σύνη ἤθελεν ἐμποδίσαι τὰς καταχορήσεις, ἐὰν αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ δὲν διεκόπτετο εἰς τὸ μέσον τῶν ἐργασιῶν της. Αἱ λοιπαὶ δυνάμεις τῆς Εὐρώπης δὲν ἠκολού-
 θησαν τὸ παράδειγμα τῆς Ἀγγλίας. Ὅσον διὰ τὴν Γαλλίαν, χρεωστοῦμεν νὰ εἰσωμεν πρὸς ἔπαινον τῶν Γάλλων, ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν ἐγνωρίσθη ἀπὸ τὴν Γαλ-
 λικὴν διοίκησιν ἐπισήμως τὸ δικαίωμα τῆς ἐξετάσεως, πλοῖα ὅμως ἐμπορικὰ τῆς Γαλλίας δὲν ἐφωγράθησαν σχεδὸν συνεργούντα εἰς τὰς κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπι-
 χειρήσεις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐπομένως δὲν ἐδόθη ἀ-
 φορμὴ τῆς διαφιλονεικίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐ-
 ξετάσεως αὐτῶν.

(Τὰ λοιπὰ ἀκολουθῶς)

Ἐλάδομεν χαροποιεστάτας ἀγγελίας ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα στρατοπέδων, καὶ λυπούμε-
 θα ὅτι δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ τὰς ἐκδώσωμεν. Τὰ πράγματα προχωροῦν κατ' εὐχὴν.